UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 8. Continuatio vitæ S. Romualdi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-66323

Visual Library

Sæculum XI. A.C. 1025.

§. VIII.

Continuatio vitæ S. Romualdi.

Sup. lib. LVII. §. 59. vit. n. 53. Sæc. 6. Act. Ben. p. 263.

At rerum ordo postulat, ut reliqua de vita S. Romualdi prosequamur, & Beatum viri finem enarremus. Postquam Vir Sanctus Ottonem III. cui mortis tempus prædixerat, reliquisset, Paren-

---

pag. 32. dicit: *Mixtam* (in Ecclesia) *quodammodo* (Regiminis formam) *seu Monarchico-Aristocraticam defendunt non illi tantum . . . . verum etiam Viri alii egregii pietate non minus quam Doctrina conspicui, qui pro Superioritate & Infallibilitate Pontificis quasi pro aris & focis dimicant &c.* Doctissimorum Virorum pace hic insinuare liceat, quod etiamsi forma Regiminis Ecclesiastici, explicationis causa, possit dici Monarchico Aristocratica, nihilominus vox Hierarchia melius adhibeatur. Sicut etiam in Definitione Summi Pontificis, paulo ante ex Magnif. Rectore allata, sapienter nulla mentio fit Monarchiæ vel absolutæ & puræ vel mixtæ, quod vox ista toti retro Antiquitati (ut docet Historia Ecclesiastica) ignota, potius ad significandum Regimen Regium & Politicum, quam Ecclesiasticum nata & apta videatur.

Addit Magnificus Scriptor *eadem pag. Si Scripturam consulamus, profecto inde luce meridiana clarius apparet, quod Christus in sua Ecclesia talem Regiminis formam instituerit, quæ non sapiat . . . Dominatum, viam sternat ad despotismum &c.*

Item

rentium, civitatem in Istriæ Peninsula si- Sæculum XI.
tam, concessit, ubi primo anno Mona- A.C. 1025.
sterium condidit, & Abbatem instituit, ceteris vero duobus Recluforum more latuit. Ibi eum Divina pietas ad tam sublimem perfectionis gradum provexit, ut etiam ventura prospiceret, & multa veteris ac novi Testamenti occulta mysteria

---

Item *pag.* 34. *Si Traditionem consulamus, vix ullum . . . . reperimus vestigium . . . Regiminis Monarchici; usque dum post Sæc. VIII. Authoritas Pontificis majora in dies accepit incrementa. &c.*

Tum *pag.* 38. *Agitantur alii zelo prorsus indiscreto, actum esse existimantes de Ecclesia, Religione, & Fide Catholica, nisi Pontificis Authoritatem supra omnem potestatem extollant. Et hinc non raro contrarium sentientes Censuris etiam Theologicis perstringere, varia fidei dogmata in suo intellectu cudere, & Doctrinas nec a Christo revelatas, nec ab Ecclesia ad credendum propositas, quæ vix limites probabilitatis excedunt, multo minus apicem veritatis fidei attingunt . . . deprædicare non dubitant.* Et *pag.* 42. *Qui . . . contrarium sentientes ferme Hæreticos faciunt, aut saltem de Hæresi suspectos habent . . . . cæteroquin minime considerantes, quod aliquoties Ecclesiæ Catholicæ plus obsint, quam prosint, & Ecclesiam & se irrisioni Acatholicorum exponant, si in probationibus convincentibus deficiant. &c.* Tandem *pag.* 58. Quid-

Sæculum XI. A.C. 1025.

steria illustratæ mentis acie penetraret. In illa solitudine S. Romualdus repente donum lacrymarum obtinuit, quod prius frustra optaverat, ex illo autem tempore usque ad vitæ exitum non amisit. Frequenter, Divinæ Bonitatis contemplatione abreptus, exclamabat: *Care JEsu! o dulcis JEsu mi! desiderium ineffabile! dulcedo Sanctorum! suavitas Angelorum!* aliaque similia ab humano sensu aliena. Missam celebrare coram pluribus nunquam volebat, quia lacrymarum vim continere non poterat; & putans eandem gratiam Discipulis suis esse concessam, dicebat: *Cavete, ne multas lacrymas effunda-*

Quidquid sit de opinionibus horum Authorum, putamus hanc Formulam: loqui de Cathedra, suum sensum, in quo hodie accipitur a noviori-bus . . . . accepisse. Non enim legimus, quod antiquiores . . . . tam subtiliter in Pontifice duplicem Personam & duplicis generis Decreta distinxerint. &c.

Hæc ex Tractatu clarissimi viri; nam dulce aliorum labore frui, & testimonium alterius est majoris ponderis. Ceterum hujusmodi Reflexiones sunt necessariæ legenti Historiam Fleurii, qui præter *Mores*, & *Doctrinam* Ecclesiæ Catholicæ, etiam ejusdem *Disciplinam* docet. Nemo autem genuinam Disciplinæ Ecclesiasticæ Ideam assequetur, nisi probe sciat, qualis Regiminis forma a JEsu Christo instituta fuerit, & in Ecclesia maxime viguerit.

fundatis, quia & visum minuunt, & ver- Sæculum XI.
ticem lædunt. A.C. 1025.

Exiit ex hoc clauſtro S. Vir, deſide- *n.* 55.
rio Fratrum ſuorum in aliis monaſteriis commorantium obſecuturus. Quod cum audiviſſet Epiſcopus Parentinus, nimio mœrore perculſus denunciari juſſit; quicunque Romualdo navim dare præſumeret, qua in Italiam veheretur, unacum ipſo ſempiterno exilio damnandum. Advenerunt vero duæ exteræ cimbæ, quarum Rectores Romualdum læti ſuſceperunt, & ſibi gratulantes, quod tanto viro operam addicturi eſſent. Ecce autem dum navigant, circa diluculum ventis ſubito ſævientibus horrida oritur tempeſtas. Jamque cuncti nihil propius eſſe credebant, quam ut fluctibus obruerentur. Alii veſtes projiciebant, natando ſalutem quæſituri, alii remum vel tabulam apprehendebant, quibus pro navigio uterentur. Romualdus cucullo ſuo abditus, demiſſo ad genua capite, aliquamdiu oravit. Tum converſus ad Anſonem Abbatem, ſibi proximum, denunciare eum nautis jubet; ponerent metum, nam omnes incolumes evaſuros. Et paulo poſt in portum Capreolæ civitatis appellunt.

Inde S. Romualdus ad monaſterium *n.* 58.
ſuum Bifurcenſe veniens, cum Cellulæ ipſi plus juſto ſplendidæ viderentur, illis

Sæculum XI. A.C. 1025.

omnibus rejectis, aliam, quæ quatuor cubitis amplior non erat, hospitium sibi delegit. Relictis postea his monachis, quod ipsis persuadere non posset, ut se alicujus Abbatis Regimini submitterent, ad Comites Camerinæ Provinciæ nuncios misit, qui rogarent, ut sibi in eorum Ditionem commeare liceret. Illi gaudentes S. Viro cuncta sui Dominii obtulere prædia, non modo silvarum, & montium, sed si ipsi videretur etiam agrorum. Placuit Romualdo locus, qui Vallis de Castro dicebatur, proferendis fructibus aptus, irriguus, montibus & silvis vallatus, ubi jam tunc parva erat Ecclesia & aliqua congregatio mulierum conversarum. Quibus loco cedentibus, S. Vir Cellulis constructis illic cum Discipulis suis habitavit, ingenti animarum fructu consequente. Plurimi ad pœnitentiam suscipiendam undique confluebant, aliqui sua omnia in pauperes distribuebant, alii toto mundo relicto, Monasticum Institutum amplectebantur. Sanctus Vir similis erat Seraphim, amore Dei flagranti, & omnium se auscultantium corda accendenti. Sæpe, cum verba faceret ad populum, lacrymarum copia vocem supprimente, quasi subito mente captus omnium conspectum fugiebat. Si equo vectus cum Fratribus iter faceret, longo post illos intervallo sequebatur, Psal-

S. Romualdus iterum in Italia.

mos

mos decantans, & continuo lacrymas fundens. Sæculum XI. A.C. 1025.

Inter ceteros autem Romualdus majore severitate corripiebat Clericos Sæculares, data pecunia ordinatos; quibus nullam Salutis spem supereſſe affirmabat, nisi Ordinem sponte desererent. Hi novam rem audientes importunum monitorem occidere moliti sunt. Per totam namque illam Ditionem usque ad Romualdi tempora vix quisquam noverat Simoniam esse peccatum. Ille vero ad Clericos: *Canonum libros mihi afferte, & diligenter inspicite, an quæ dico vera sint.* Pervolutis libris crimen agnoscebant, & errata plangebant. Compluribus Canonicis aliisque Clericis, more Laicorum vitam ducentibus, persuasit, ut Præpositis obedirent, & vitam communem amplecterentur. Id videtur esse origo Canonicorum Regularium, qui posterioribus temporibus occurrent. (*) n. 60.

(*) Verum quidem, quod in hoc Sæculo Monasteria Canonicorum ab Ecclesiis Cathedralibus separata necdum appareant. Cetcrum accuratam de Canonicorum Ordine cognitionem acquirere cupientibus legendum est Opus Eximium: *Vetus Disciplina Canonicorum Regularium & Sæcularium . . . Critice & Moraliter expensa a D. Eusebio Amort, Canonico Regulari Lateranensi Pollingæ . . . . Venetiis* 1747.

Sæculum XI. A.C. 1025. Non nulli Episcopi, qui per Simoniam Sedes suas invaserant, Sanctum Virum consuluerunt, & se ejus curæ commiserunt, promittentes, se dimisso Episcopatu Professionem Monasticam amplexuros. Hæc omnia S. Petrus Damianus in vita S. Romualdi literis prodidit, & subjunxit: *Nescio tamen, an Vir Sanctus tota sua vita vel unicum ad frugem reduxerit. Est enim venenata illa Hæresis, præsertim in Episcopali Ordine, valde dura & rigida. Semper promittunt, semper differunt. Ita ut facilius Judæum ad fidem converteris, quam Simoniacum Christianum ad pœnitentiam provocaveris.*

Sed e Valle de Castro quoque emigrans S. Romualdus, relictis ibi non nullis de suis Discipulis, ad Regionem urbis* veteris pervenit, ubi expensas tribuente Farulfo Comite Monasterium extruxit. Tantus namque in S. Viri pectore faciendi fructus ardor urgebat, ut effectis nunquam contentus ad facienda mox alia properaret, adeo ut putaretur totum mundum in eremum velle convertere, & Monachorum ordini omnem populi multitudinem sociare.

*Orviette. *n.* 62.

Interea Romualdus audiens, quod S. Bonifacius, Discipulus suus, apud Russos anno 1009. Martyrii palmam consecutus esset, tam vehementi desiderio sanguinem suum pro JEsu Christo dandi succensus

ep. 63.

Sup. lib. LVIII. §. 26.

census est, ut protinus animo constitue- Sæculum XI.
rit in Hungariam proficisci. Priusquam A.C.1025.
vero propositum exequeretur, tria bre- S. Romual-
vi tempore condidit Monasteria, unum in dus in Pan-
Valle de Castro, cujus meminimus, aliud nonia.
juxta Isinum* fluvium, & tertium prope * Esino.
Oppidum Asculum. Deinde licentia ab Apostolica Sede accepta, & duobus e suis Discipulis in Archiepiscopos consecratis, cum viginti quatuor Fratribus iter arripuit. Cum enim omnes desiderio æquali pro Salute proximi moriendi æstuarent, pauciores deligere non licuerat. Verum cum fines Pannoniæ, id est Hungariæ, attigissent, Romualdus languore correptus ulterius progredi non potuit. Diu hoc morbo vexatus est, & quoties reditum parabat, levabatur, quoties vero iter prosequi cogitabat, protinus intumescebat facies, & stomachus cibos non retinebat. Advocatis itaque Fratribus ait: *Agnosco, Divinæ Voluntatis judicium esse, ut ultra non progrediar. Verumtamen quia desiderium vestrum non ignoro, neminem vestrum ad reditum compello, sed uniuscujusque relinquo arbitrio. Scio autem neminem eorum, qui remanserint, ad Martyrium perventuros.* Vera dixisse S. Virum eventus comprobavit; nam ex quindecim Discipulis ejus, qui Hungariam petierunt, aliqui equidem fustibus cæsi, alii venumdati, & in ser-

Sæculum XI. A.C. 1025.

vitutem redacti, nulli ipsa vita pro fide privati.

Romualdo autem ad Monasterium suum urbis veteris reverso mores Abbatis neutiquam probabantur. Volebat enim quemlibet Abbatem, utpote non ideo minus Monachum, abjecta amare, sæcularia aversari, Bona Monasterii Fratrum usibus impendere, cum jactantia nihil facere. Cum nihil proficeret Romualdus, relicto hoc Monasterio cum suis Discipulis Castrum Rainerii petiit, qui postea Tusciæ Marchio fuit. Hic Princeps uxore sua, sanguinis propinquitatem obtendens, dimissa, viduam cujusdam sibi agnati uxoris nomine apud se habebat, hinc Romualdus, ne criminis particeps fieret, gratis in ejus Ditione habitare noluit, sed unum ei aureum pro aqua, alterum pro lignis pendebat, & respuentem pecunias a tam Sancto Viro accipere compulit, injecta abitus mentione. Ceterum Rainerius non nunquam auditus est dicere: *Non Imperator, non aliquis omnino mortalium tantum mihi metum valet incutere, quantum me Romualdi aspectus terret. Ipso præsente, non habeo, quod dicam, nullam excusationem invenio, qua me defendam.* Habebat re vera Vir Sanctus hanc ex Divino munere gratiam, ut quicunque peccatores, præsertim potentes Sæculi,

in

in ejus præsentiam deveniſſent, mox velut ante Majeſtatem Dei tremefactis viſceribus formidarent. Sæculum XI. A.C.1025

§. IX.

Varia S. Romualdi Monaſteria.

Vir Sanctus exinde ſæpius de loco in locum migrans, quocunque veniſſet, viciniam virtutis ſuæ fama implebat, & peccatores convertebat. Ideo vero frequentiſſime locum mutabat, quod ubicunque degeret, turba hominum pæne innumerabilis concurreret. Itaque poſtquam unum locum Monachis impleſſet, conſtituto in eo Præpoſito, mox ad alium iterum implendum feſtinabat. Ut nihil dicamus de aliis Monaſteriis, etiam montem Sytriæ, in Umbria poſitum, incoluit; ubi ab uno monachorum ſuorum inſignem calumniam paſſus eſt. Huic nomen erat Romanus, quem cum Romualdus pro ſuæ carnis immunditia non modo verbis argueret, ſed ſæpe etiam verberibus graviſſimis coerceret, auſus eſt Diabolicus vir eundem Reatum Magiſtro imponere. Et quamvis corpus Senis decrepitum & operibus rigidis attenuatum ſatis calumniam refelleret, nihilominus fidem fecit impoſtor, & S. Viri Diſcipuli, injuncta ei pœnitentia, Sancta Myſteria celebrare prohibuerunt. Ille Diſcipulorum imperio ſe ſubjiciens, ad

n.75.

n.78.